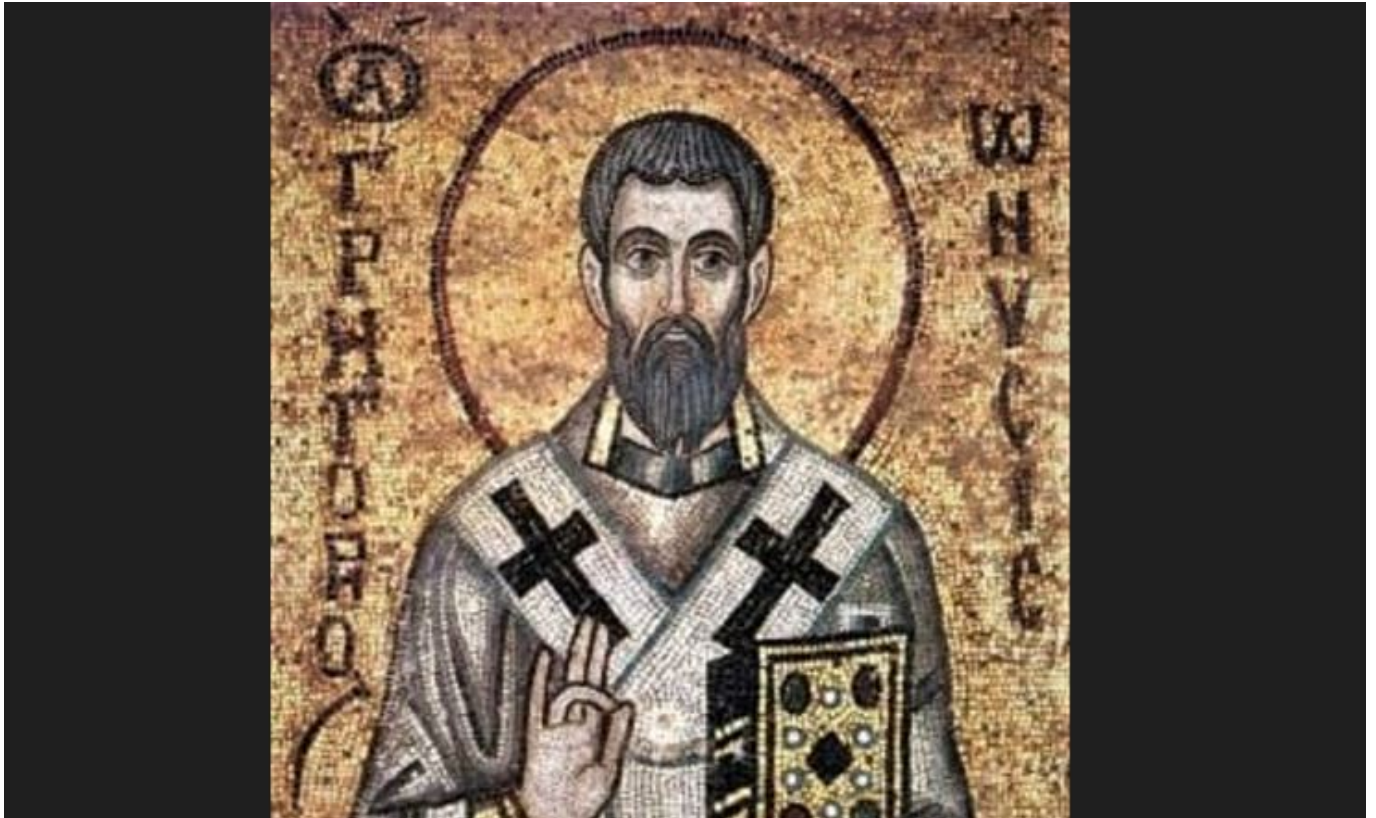

Άγιος Γρηγόριος Νύσσης: Αιτία της περηφάνιας, ως επί το πλείστον, είναι η αρχομανία και η σχετική μ' αυτήν εξουσία!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Αγίου Γρηγορίου Νύσσης, «Λόγοι εις τους μακαρισμούς» Λόγος α΄

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=407822>

Όνειρο που φαίνεται και χάνεται κάθε στιγμή

6. Δεν είδες σε νεκροταφεία τα μυστήρια της ανθρώπινης φύσης μας; Δεν είδες τον στοιβαγμένο σωρό των οστών; Κρανία απογυμνωμένα από σάρκες, θέαμα φοβερό κι απαίσιο, να φαίνονται με αδειανές τις κόγχες των ματιών. Είδες στόματα ανοικτά (χάσκοντα) και τα υπόλοιπα μέλη του σώματος να έχουν διασκορπιστεί από το συναρμολογημένο σώμα;

Αν είδες εκείνα, μέσα σ' εκείνα έχεις δει τον εαυτό σου. Πού είναι τα σημάδια του σημερινού άνθους; Πού είναι το ωραίο χρώμα του μάγουλου; Πού είναι το χαμόγελο που άνθιζε στα χείλη; Πού είναι μέσα στα μάτια η αυστηρή ομορφιά, η οποία φωτιζόταν ελαφρά κάτω από το περίβλημα των φρυδιών; Πού είναι η ίδια μύτη στη μέση της ομορφιάς των παρειών.

Πού είναι τα ριγμένα πάνω στον αυχένα μαλλιά; Πού είναι οι γύρω από τους κροτάφους πλεξίδες; Πού είναι τα χέρια που εξαπολύουν βέλη; Πού είναι τα πόδια που καταβαλλικεύουν άλογα; Η πορφύρα, η βύσσος, ο ελαφρός επενδύτης, η ζώνη, τα πέδιλα, το άλογο, το τρέξιμο, η αυθάδης έπαρση, όλα εκείνα με τα οποία αυξάνει τώρα η αλαζονεία σου;

Πες μου πού διακρίνεις σ' εκείνους αυτά, για τα οποία τώρα περηφανεύεσαι και υψηλοφρονείς; Ποιο όνειρο είναι τόσο ανύπαρκτο; Ποια φαντασιοκοπήματα που γεννιώνται στον ύπνο είναι τέτοια; Ποια σκιά είναι τόσο αδύνατη και άπιαστη, όπως είναι το νεανικό σου όνειρο, που άμα φανεί, αμέσως χάνεται; Κι αυτά μεν είχα να υπενθυμίσω στους νέους, που ανοηταίνουν εξαιτίας της ασυμπλήρωτης ηλικίας τους.

Τι να πει κανείς όμως για τους ήδη ώριμους; Γι αυτούς η μεν ηλικία πέρασε, ο χαρακτήρας είναι όμως ασταθής κι η ασθένεια της περηφάνειας επιδεινώνεται. Υψηλοφροσύνη ονομάζουν αυτή την αρρώστια του χαρακτήρα. Αιτία δε της περηφάνειας, ως επί το πλείστον, είναι η αρχομανία και η σχετική μ' αυτήν εξουσία. Και το παθαίνουν αυτό είτε όταν πάρουν στα χέρια τους την εξουσία, είτε όταν προετοιμάζονται γι αυτήν, ή ακόμη από σχετικές με αυτές διηγήσεις, που ανανεώνουν πολλές φορές την ασθένεια.

Και ποιος είναι ο λόγος που θα μπορέσουν να τον ακούσουν, αφού τα αυτιά τους έχουν βουλώσει από τις φωνές των κηρύκων; Ποιος μπορεί να τους πείσει, ότι δεν διαφέρουν καθόλου από εκείνους, που κινούνται επιδεικτικά πάνω στην θεατρική σκηνή; Αλλά εκείνοι τουλάχιστον φορούν κι ένα προσωπίο από τα λεπτοκαμωμένα, και πορφύρα χρυσοκέντητη, κι η πομπή της γίνεται πάνω σε άρμα και παρόλα αυτά σ' αυτούς δεν εισχωρεί το μικρόβιο της περηφάνειας εξαιτίας όλων αυτών.

Αλλά όποια ιδέα έχουν για τον εαυτό τους πριν ανεβούν στη σκηνή, την ίδια διατηρούν μέσα τους και όταν βρίσκονται πάνω στη σκηνή. Και μετά από αυτό δεν στεναχωρούνται όταν κατέβουν από το άρμα και όταν αφαιρέσουν το προσωπίο.

Όσοι όμως κινούνται επιδεικτικά πάνω στη σκηνή της ζωής, κατέχοντας κάποιο

αξίωμα, δεν σκέπτονται ούτε το πριν από λίγο, δηλ. το αύριο, και φουσκώνουν όπως οι φούσκες με το φούσκωμα.

Έτσι κι αυτοί φουσκώνουν από τη μεγάλη φωνή του κήρυκα και φορούν πάνω στον εαυτό τους τα χαρακτηριστικά κάποιου ξένου προσώπιδου και μεταβάλλουν τη φυσική διάθεση του προσώπου τους και δεν γελούν ή παριστάνουν τον φοβισμένο. Εφευρίσκουν κι ένα τρόπο ομιλίας πιο σκληρό, κάνοντάς την να μοιάζει με φωνή θηρίου, για να προκαλέσει κατάπληξη σε όσους την ακούουν.

Δεν παραμένουν μέσα στα ανθρώπινα όρια, αλλά διαφημίζουν τους εαυτούς τους ως απιδιά της θεϊκής δύναμης και εξουσίας. Πιστεύουν πως είναι κύριοι της ζωής και του θανάτου, ότι στον ένα απ' αυτούς που δικάζουν δίνουν αθωωτική ψήφο, ενώ τον άλλο τον καταδικάζουν με θάνατο. Και δεν προσέχουν ούτε και τούτο, ποιος δηλ. είναι ο αληθινά κύριος της ανθρώπινης ζωής, ο οποίος καθορίζει και την αρχή και το τέλος της.

Και όμως αυτό και μόνο είναι αρκετό για το χτύπημα της αλαζονείας, το ότι δηλ. βλέπουμε πολλούς από τους άρχοντες να αρπάζονται από τους θρόνους τους και από το προσκήνιο της εξουσίας και να μεταφέρονται έξω στους τάφους κι ο θρήνος για το θάνατό τους να διαδέχεται τις φωνές των κηρύκων.

Από το βιβλίο Γρηγορίου Νύσσης, «Λόγοι εις τους μακαρισμούς», μετάφραση Αρχιμανδρίτης Παγκράτιος Μπρούσαλης, έκδοση Αποστολική Διακονία, Αθήνα.

Πηγή: pemptousia.gr